

Uspehi misijona. Iz Rajhenburga se nam piše: Imeli smo tukaj od 27. novembra do 8. decembra misijon. Pri tem misijonu je ena ženska znova z blaznela, potem ena 23 let stara posestnica zaradi tega misijona umrla in več ljudi je zbolelo. Pridigovalo se je tudi pri tem misijonu o mišjih luknjah. Mi opozarjamo naše bralce na naš dotični članek v naših „dopisih“.

Mrtvega so našli. Dne 29. prejšnega meseca je našla 12-letna hčerka posestnika Filipa Mendaša v Gradišah, fara Sv. Barbara v Halozah na hlevu mrtvo truplo moškega spola. Dokazalo se je, da je to bil slaboumen Vindiš, doma iz Varnice, od katerega že od meseca septembra nihče ni vedel, kam je izginil. Mrtvec je ležal v seni in je bil na levi strani bržkone od podgan in miši popolnoma objeden.

Velikanski tepež se je vršil v noči od 26. do 27. decembra v Mihovcah pri Cirkovcah na Dravskem polju. Toplji so se fantje iz Mihovec, Cirkovec, Pleterja in drugih sosečskih vasi. Več kakor 40 se jih je na enkrat pograbilo. Pri tepežu je bilo težko ranjenih 5 fantov, med temi tudi kanonir Anton Vug, ki je prišel na dopust domov. Prepeljati so ga morali v ptujsko vojaško bolnišnico. Večina krivcev že sedi pod ključem.

Mrtvo truplo v Dravi. Dne 30. decembra prejšnjega leta so potegnili v Orešju, občina Karčovina pri Ptujju mrtvo žensko, staro morda kakih 25 let, iz Drave. Na srajci mrtve ženske so bile vsite črke A. K. Sluti se, da je to najbrž neka Adelheid Kainz, katera se je že pred enim tednom v Mariboru pogrešala. Do sedaj še ni dokazano, ali je skočila nesrečnica sama v Dravo, ali pa je bila žrtva kakenga zločina.

Otrok je zgorel. Na novega leta dan je pustila Roza Meglič v Mariboru svojega dveipolletnega sinčka Gustava za kratek čas samega in je šla na dilje, kjer je imela opraviti. Ko je prišla nazaj v sobo, je našla otroka popolnoma v plamenu. Otrok se je igral med tem, ko mati ni bila navzoča, z užigalicami in si je s tem zanetil svojo obleko. Otroka so odpeljali takoj v bolnišnico, v kateri je že drugi dan umrl. Matere pazite na deco, stariši pazite na užigalice!

Dopisi.

Iz Šoštanja. Ljubi „Štajerc“, dolgo časa smo odlagali, da bi ti tudi iz našega kraja poslali par vrstic. Saj je v našem trgu in v okolici toliko naročnikov „Štajerca“, da je pismonošu torba že premala postala in da bode skoraj moral dve imeti. Koliko pa še je takih, ki ne morejo pismonoša dočakati in kateri, da bi prej zvedeli „Štajerčeve“ novice in resnice, pridejo sami po „Štajerca“ v trg. Toda, kar se radi tebe godi ljubi „Štajerc“ pri nas, ti vendar moram povedati. Kadar pride tisti dan ko nas prideš ti „Štajerc“ obiskat, tedaj stopijo pred pošto veliki in majhni možje, in sicer ima eden ve-

liki vedno rudečo marelo pod pazduho. Ta velikaš je največji sovražnik „Štajerca“. Ko ti „prijatelji“ kmeta zapazijo, da nese eden ali drugi „Štajerca“, pravijo mu: „Glej, glej, že spet nese ta hudičev list.“ Dragi „Štajerc“, povej mi vendar, kako je to, da znajo klerikalci tako preklinjati? (Opomba uredništva: Dragi dopisnik, ali ne veste, da piše v klerikalnem „Fihposu“ duhovnik vedno od hudičev?) Ravno tako imenujejo tudi vsakega tistega brezverca, kateri je naročen na „Štajerca“. Zakaj pa brezverca? Saj ni bil „Štajerc“ nikdar proti pravi sveti naši veri, saj ni bil nikdar proti pravim duhovnikom. Kako je priljubljen „Štajerc“, pokaže že to dejstvo, da najdemo njegove iztise ne le v hiši bogatega kmeta, temveč tudi tam gori v zadnji gorski koči in vse se ga veseli. Še nekaj. Naš trg, tako skoraj rečeno mesto, šteje že nad 250 števil, a vendar, kaj je to, da je naš župan postal mesarski učenec? Ljubi „Štajerc“, nekaj te hočemo vprašati, namreč ali imajo vsi učenci eno in isto postavo, ali je za vsakega druga dana? Tukaj se je osnovala nedeljska šola za obrtninske učence in sicer mora iti vsak učenec v šolo. Naš imenovani stari učenec pa ne obiskuje te šole, a vendar bi bilo za njega dobro, ker tako slabo nemščino bere in govori. Za danes toliko. Z Bogom vrli „Štajerc“!

Neustrašeni naročniki.

Iz Spodnje sv. Kungote. Dragi mi „Štajerc“. V 23. št. „Naš Dom-a“ od 6. novembra 1902 se neka zagrizena klerikalna kljuka tako-le širokousti: „Do zdaj so pri nas ljudje spali politično spanje. Prišel je pa k nam neki učitelj po imenu „Ahič“, podpiše se pa „Achitsch“, kateri nam je pomolil smrdljivega „Štajerca“ pod nos, da smo se zbudili iz tega spanja“. — Ja, ja, moj ljubi kljukec! Prvič te vprašam, zakaj se ne upaš s pravim, s polnim imenom na svetlo. Ali misliš, da te bodem vprašal: „Od kod si fantič ti doma?“ Ne! ne! saj te itak poznam. Ali se me bojiš tako, kakor miš mačke? Zakaj si pa ti vrli mladenič tako dolgo kimal in spal, da sem te moral šele jaz zbuditi? — Ali misliš, da sem jaz zavoljo tega tudi hodil k jarenskemu mladeniču „Roškerju“ pomoči iskat, kakor si ti to storil? Ne! Mene bi bilo sram, se s tujim perjem lišpati. Povem ti pa, da me jako veseli, da mi pritrdiš, da se mi je posrečilo s pomočjo vrlega „Štajerca“ vzdramiti ljudi iz političnega spanja, jih rešiti različnih klerikalnih spon in da mi s tem tudi pritrdiš, da si v resnici prav politični mlačneš, in da se ti pred mojim prihodom ni posrečilo, s tvojim „zvonkim“ glasom vzdramiti ljudi iz političnega spanja. Kar se pa tiče pisave mojega imena, te pa vprašam, zakaj se pa ti enkrat podpišeš Grandošek, drugokrat pa „Grandoschegg“? Ali misliš, da sem jaz tudi iz kraja takšnega, kjer je človek — prle prišo, pa je prle šau? Rekel si tudi dragi mi, da se bodeš ti z menoj zmenil, ker se nihče drugi noče. S teboj se zmeniti, je vsikdar pripravljen Avgust Achitsch, učitelj.

Rajhenburg. Dragi mi, ker mi ni mogoče zapisati vzroka na zavitek Vaše reklamacije, moram Vam ga naznaniti v pismu. Jaz sem zares naročil poštni upraviteljici v Rajhenburgu, da naj pošlje vsakega „Štajerca“, ki pride na moje ime nazaj. Vzrok je ta: Mi smo imeli v naši fari sveti misjon, bili so gospodje iz Maribora. Dvanajst dni so skoraj vsaki dan pridigovali od „Štajerca“, kako da je ta list lažnjiv, hudoben, grdi, pregrešen, še celo, da je od škofa proklet, da ne dobi odveze, kdor ga bere, kdor je naročen na njega in ga ne opusti. Kaj čudo, da me je več ljudi, kateri vejo da sem naročen na „Štajerca“ povpraševalo, in sicer povpraševalo celo v cirki, ali sedaj ne bodem vendarle enkrat opustil „Štajerca.“ Toda to še ni bilo dovolj! Kancelj je bil tem gospodom še preslabo orožje proti „Štajercu“, morala je pomagati toraj spovednica. Ako si se spovedal kakemu misijonerju, da si to ali ono, Bog vé kaj vse napravil, to vse ni bilo greh, ne, to vse se ti je od misijonarja takoj odpustilo, gorje ti pa, ako si se spovedal, da bereš „Štajerca“, da si celo njegov naročnik! To se je spoznalo kot največji greh! Ljubi mi „Štajerc“, zavoljo neumnih, butastih ljudi te ne morem imeti več naročenega na svoje ime, moram te opustiti, ki si dober in pošten list; precej pa, ko se mi posreči najti kakega soseda ali pa prijatelja, kateri ne bode preveč razpostavljen preganjanju te klerikalne druhale, potem se te naročim takoj na njegovo ime. Bodi prepričan ljubi „Štajerc“, meni ni za klerikalstvo meni ni za to črno druhal, meni se ubogo kmečko ljudstvo usmili v dno mojega srca, ker se tako vodi od nesramnih klerikalnih lažnjivcev za nos!

Tukaj sledi podpis.

(Opomba uredništva: In tako piše priprosti kmet, kmet, ki je spoznal, kako daleč je že zabredlo klerikalstvo! Mi pa vprašamo, ali se klerikalci ne sramujejo, da o njih prosti kmečki človek tako sodi? Mi vprašamo, častite misijonere iz Maribora, ali niso čitali, da so sveti oče papež sami prepovedali francoskim katoliškim duhovnikom, toraj tudi duhovnikom celega sveta, da ne sme rabiti nobeni duhovnik, ne prižnice (kancelna) ne spovednice proti kakemu listu? — Toda to vse je naravno, misijonerji so sprevideli, da so jim začele med ljudstvom postajati pod nogami tla prevroča, sprevideli so, da je ravno „Štajerc“ ljudstvo na Spodnjem Štajerskem zbudil, in mu pokazal, kako je farbajo klerikalci, radi tega pa porabijo, ti „učenci“ Kristusovi zadnje dve sredstvi proti „Štajercu“, namreč spovednico in kancel. Toda tega smo že navajeni, in videli smo, da nam nikjer nič ne škoduje, ne, mi še dobivamo ravno iz krajev, kjer so se obhajali misijoni vedno več novih naročnikov. A glej, spovednica in kancelj, mariborskim misijonerjem ne zadostujete, ne, novo orožje so iznajšli proti „Štajercu“ in to novo orožje so naš premilostljivi, naš blagi knez, naš višji dušni pastir obče priljubljeni škof. Pridigovali so, da je od škofa proklet, kdor ta list bere! Mi pa vprašamo gospoda knezoškofa, katerih vse ljubi po celem

Spodnjem Štajerju, ali jim je znano, da se takorekoč od njihovih duhovnikov, od njihovih nižnjih pastirjev blati njih obče spoštovano ime, njih toli priljubljena oseba? Da bi bil ta, ki Štajerca bere, ali kateri je na njega naročen od škofa proklet, to je laž, velikanska laž, in mi ne zgubimo radi nje ne ene besede več. Prepričani pa smo, da bodejo milostljivi gospod knez in škof, kateri ljubijo pravico in sovražijo krivico, svojim misijonerjem odločno dokazali, da niso nigrdar nikoga radi političnega lista, toraj tudi ne radi „Štajerca“ prokleli.)

Iz Rajhenburga. „Hudič ga bo vzel.“ Ko je v zadnjem tednu tukajšnji kaplan v šoli veronauk učil, je začel, mesto da kaj pametnega razlaga, govoriti o — hudiču. Rekel je med drugim nedolžnim otročičem, da bo vsakega, ki bere „Štajerca“ in kranjski napredni list „Rodoljuba“, peklenški hudič vzel. Tako je prišla neka deklica iz okolice (7 let stara) prestrašena domov in stopila s prošnjo pred mater, da naj ta dva lista (na koja je njen oče naročen), takoj v peč vrže — češ, da vendar našega očeta ne bo hudič vzel. Seveda, pametna mati ni hčerkinu prošnji ustregla, temveč jo je znala gotovo s pametnejšimi stvarmi podučiti, kakor pa kaplan v šoli. — Misel pametnih ljudi je, da vendar ni toliko hudičev pri nas, kolikor jih naši gospodje v farovžu obetajo, zlasti po času, kar je bil „misjon“ v naši fari. Po kaj neki nas je potem Bog ustvaril in s svojo smrtjo odrešil, če bode sedaj kar po „receptu“ kakega kaplančka lahko hudič jemal ljudi, kakor se bode njemu in kakemu kaplančku zljubilo. Ako ima takšen veronauk pravi pomen, je pač dvomljivo, posebno v času, v katerem bi bilo mnogo pametneje, ako bi se razlagalo o veselju radi Božiča. Kristus je rekel o nedolžnih otročičih: „Pustite male k meni, saj njih je nebeško kraljestvo.“ Kaplan pa reče; „Dragi otroki, vaše stariše bo vzel hudič, ker čitajo „Štajerca“ in „Rodoljuba“, in sicer jih mora vzeti hudič, ker so s tem že za hudiča dozoreli, ker nočejo slepo zaupati nam mladim izkušenim kaplanom!“

Razne stvari.

Modrost otroka. Neka mati je hotela iti v gledališče ali teater, zato je hotela odpraviti svojega sinka v posteljo in mu je rekla! „Franček, le pojdi hajat, kadar solnce zaide, gredo tudi piščeta hajat!“ Franček pa reče: „Je že res, toda stara koklja gre hajat ž njimi in ne hodi v gledališče (teater)!“

Uzdravljena žaba. Neki gospod, z imenom Lipert pri Berolinu je imel pred več leti rego ali žabico, ki se mu je zelo priljubila. Nesreča je hotela, da je nekega lepega dneva ta žabica šla s svojim gospodom na sprehod. Med potom je po neprevidnosti stopil Lipert na njo, da je nežen, trebušček počil. Ker je bilo še življenje v nji, prinesel jo je gospod na živinozdravniško šolo v Berolin, kjer se je v resnici posrečilo zelenega suknjača obdržati pri življenju. Rana se je pravilno zašila in hitro celila. Svoje na-